

STÓK LAJOS

A HEGYEK KIRÁLYA

Dermesztő hideg januári éjszaka volt, a Hold sápadt fénye olyan hatást keltett, mintha pöttöm tündérek hada lejtene táncot a fagyos havon. Az öreg vadőr az órájára pillantott, negyed tizenegy volt. Nem baj – gondolta magában –, majd holnap később jövök ki a terepre. Hiába várokozott a metsző hidegben, egyetlen állat sem mutatkozott, ezért csalódottan hazafelé vette az útját. Az erdészház úgy félórányi járőföldre volt tőle. Megszaporázta lépteit, a simogató meleg gondolata adott neki erőt. Szerencsére az öreg cserépkályhában még estéről maradt annyi parázs, amire csak egy kis száraz gyújtóst kellett rátennie, és máris lobogott a tűz. Megéhezett, órákon át az erdőt járta, elővette hát a megmaradt pörköltet, fölmelegítette és megvacsorázott. Evés után elégetten dőlt le az ágyra, hogy kinyújtóztassa megfáradt végtagjait. Az idő már éjfél felé járt, amikor elaludt.

Az erdő csöndes volt, csak itt-ott hallatszott egy-egy faág recsenése. Minden fázott a nagy hidegben, dideregtek a fák, és még talán a levegő is megfagyott. Mozdulatlanságba dermedt a környék, pihent a táj, az erdő és a vadőr is. Egyvalaki viszont nagyon is ébren volt, neki a nagy hideg sem ártott, testét megvédte a serte alatt lapuló pihés szőrzete, no meg a vastag zsírréteg. Az öreg vadkant jól ismerték a környéken, több gyümölcsösben és veteményesben is tiszteletét tette már, hogy hatalmas agyarával és igen kemény orrával kitúrja a fiatal almafákat, amiket a gazdák ültettek, hogy azokból lakmározzon. A környék lakói már két éve tudtak a létezéséről, de eddig senkinek nem sikerült kézre kerítenie. Nagyon óvatos állat volt. A Máramarosi-havasokból járt át az Avas-hegységbe, annak is az észak-keleti részébe. Késő éjszaka jött, hiszen nagy távolságot kellett megtennie, és dolga végeztével hajnaltájt el is vonult a nappali pihenőhelyére. Sosem távozott ugyanazon az útvonalon, amelyiken érkezett, éppen ezért volt nehéz elcsípni. Ezen az éjszakán is későn érkezett, és már pitymallat előtt eltűnt, de véletlenül sem azon a váltón jött, ahol a vadőr várta. Mintha megérezte volna a veszélyt. A kis vadászházban a cserépkályha lassan kezdett kihűlni, már jó ideje nem volt, aki táplálja a tüzet, és így hajnaltájt a hideg még inkább megmutatta az erejét. A vadőr arra ébredt, hogy fázik. Felült az ágyon. Az órájára nézett: mindjárt fél hat.

Jól elbóbiskoltam – gondolta magában, és feljebb húzta az asztalon pis-lákoló petróleumlámpa kanócát. Rágyújtott egy cigarettára, és amíg ráérősen pöfékelt, azon tűnődött, vajon megjárta-e szokott útját a vaddisznó. Nagyon szégyenletes dolog a gazdák és a főnökei előtt is, hogy nem tud elbánni egy vaddisznóval, ami már annyi kárt okozott. Hiszen, ha azok tudnák – du-zogott magában –, hogy ez nem egy közönséges disznó, ez egy hatalmas és nagyon okos vadkan. No, de nem baj, ma pontot tesz a dolog végére, ma addig marad kint, amíg ki nem várja, ha közben megfagy is.

Reggeli közben eldöntötte, hogy körbejárja az egész területet, és ott fog lesben állni, ahol már rég nem járt a kan. Miután mindent elrendezett, a cserépkályhát is megpakolta, elindult a felderítő útra. Mikor kilépett a vadászházból, érezte, hogy a hó már nem olyan fagyos, nem annyira ropo-gós, mint az éjjel. Enyhül az idő – gondolta, és elindult. Dél felé valóban enyhülni kezdett, fátyolfelhős lett az ég. Havazni fog – futott át az agyán –, de ez neki csak jót jelent, mert így jobban bírja majd az éjszakai lest. Terü-lete legtávolibb részét kereste fel, ami egy vegyes erdő volt, sok fenyőfával. Tudta, hogy amikor havazik, a nagyobb vad szereti a fenyőfák védelmét, és ezen a helyen volt egy pompás, még a nyár folyamán összetákol magasles. Ezt nézte ki magának éjszakára. Lerakta cókókját, fenyőágakkal kibélelte az építményt oldalról és alulról, hogy a lába se fázzon, sőt még a tetejére is rakott, hogy biztonságban legyen, ha esetleg nagyobb havazás lenne az éjjel. Dolga végezetével hazasietett kis tanyájára, a délutánt pihenéssel akarta tölteni, hogy bírja majd a virrasztást. Sokat nem pihenhetett, mert mire a va-dászházhoz ért, délután fél kettő volt. Tüzet rakott, ebédet s egyben vacsorát is készített, hogy a lesen azzal se kelljen bajlódnia. A termosztát megtöltötte forró teával, az jól jön a hideg éjszakában. Mire mindezzel végzett, már két óra is elmúlt, de ő úgy döntött, hogy azért mégis ledől egy órásckára, ki kell pihennie a nap fáradalmait.

Nehezen tudott elaludni, de amikor végre sikerült, zaklatott álmában a hatalmas vaddisznóval hadakozott. Felriadván úgy döntött, nem gyötri ma-gát tovább, felült az ágyon, megnézte óráját: fél négyet mutatott. Épp ideje indulni. Erősen sötétedett, mire a magasleshez ért. Lassan mozgott, nehogy leizzadjon, mert akkor könnyen megfázhat. Fölmászott, lehevert a szénával megtömött zsákra, a hátizsákot a termoszal maga mellé rakta, majd meg-töltötte drillingjének mindhárom csövét. A jobb csőbe ólom töltényt, durva golyót helyezett, a bal oldaliba durva sörétet, az alsó csőbe durva burkolatút rakott. Mire mindezzel végzett, koromsötét lett. Egyedül csak az ösztöneire

hagyatkozhatott, meg a kevéske fényt adó óra, de így is elég jól belátott egy 50 méter sugarú területet. Ez a világosság elég volt ahhoz, hogy a kellő időben biztosan célozhasson. Elkezdődött a hosszú, bizonytalan várakozás.

Rágyújtott egy cigarettára, a fenyőfa ágai nem engedték ki a füstszagot. A fenyves és a vegyes erdő között egy mély völgy terült el, ezt figyelte, innen remélte a ravasz vaddisznó felbukkanását. Október óta ezen a helyen nem járt a kan. Telt-múlt az idő, de semmilyen vadmozgás nem volt a környéken. Közben nagy pelyhekben megindult a hóesés, ami belepte a magaslesre felrakott fenyőágakat is. A mély völgytől balra, a vegyes erdőben, mintha valami megmozdult volna. A vadőr megélenkült, az álom is kiment a szeméből, feszülten figyelte a mozgás irányába, valami biztosan van ott, úgy tűnt, mintha a hegyoldal egy része csúszna alá. Nagyot dobbant a szíve, mikor kis idő után észrevette, hogy egy hatalmas disznó közelít felé. Az állat maga előtt tolta a havat lassú mozgásával. A vadőr egyre izgatottabb lett, tisztában volt azzal, mit lát, és próbálta türtöztetni magát, hogy idő előtt ne lőjön. Készenlétbe helyezte a fegyverét, a fenséges állatnak, ha tartja az irányt, a magasles mellett néhány méternyire kell elmennie. Végtelennek tűnt a várakozás, de tudta, ha most elhibázza, soha többé nem lesz alkalma elkapni a ravasz bestiát. A vad egyre közelebb ért hozzá. Lassan, körültekintően, óvatosan, de közeledett. A férfi már a vállánál tartotta fegyverét, mikor az állat a rejtkehelyével egy vonalba ért. Megállt, szimatolt, figyelte, valami nem tetszett neki. Ebben a pillanatban dördült el a drilling alsó golyós csőve, a vad összeesett, de abban a pillanatban fel is ugrott, mire megkapta a jobb cső tartalmát is. Ám a szufla, ami egy ilyen hatalmas állatot hajt, még mindig nem fogyott ki, ezért a vadőr a bal oldali cső tartalmát is ráürítette, amitől végképp összeomlott. Ösztönszerűen újratöltötte fegyverének mindhárom csövét, de mivel látta, hogy a vad nem mozdul, visszatült a helyére és rágyújtott. Most érezte csak igazán az elmúlt percekben átélteteket, úgy tűnt, mintha az egyik pillanatban fázna, a másikban forróság öntené el a testét, közben kissé remegett. Ez volt ama bizonyos vadászláz, amit csak igazi, vérbeli vadász szokott érezni.

A cigaretta elszívása után lemászott a lesről, hogy közelebről is megtekintse a hön áhított remete kant, ami két éven keresztül annyi gondot és álmatlan éjszakát okozott neki. Odaérve felkattintotta a zseblámpáját, egy hatalmas állat hevert az erdő fehér abroszán, körötte vérrel kevert hó. Egyedül nem is bírta átfordítani, rekord nagyságú vaddisznó volt. Nagy volt az öröme, de mit kezdjen magában egy ilyen állattal? Úgy döntött, a tölteny-

hüvelyeket és a zsebkendőjét ráteszi a vadra, ily módon a róka, a farkas, vagy más ragadozók nem mennek a közelébe. Hazasietett a tanyára, azzal a tervvel, hogy holnap az erdészet kocsisával, meg még néhány emberrel beviszik a tetemet a településre.

Az éjszaka hátralévő részét már nyugodt alvással töltötte. Másnap aztán minden úgy történt, ahogyan eltervezte. Az erdészet udvarán már tudtak az esetről, és mivel kollégái közül hallomásból sokan ismerték a nagy kant, eljöttek megnézni, milyen is valójában. A főnökétől dicséretet kapott jól végzett munkájáért. Az agyarak mérete elérte a huszonhét centimétert, ami rekord volt, de ő úgy döntött, hogy a trófea inkább a kis szobája falát kell díszítse ahelyett, hogy kiállításokon vándorolna. Így legalább, amíg csak él, emlékezteti majd a feszült várakozással töltött hideg éjszakákra, és különösen arra az egyre, amikor leterítette a hegyek királyát.

